

er ganske vist, det gif som en rød Traad gennem hans Tale, og derfor fik den det særegne Præg, den havde. Jeg vilde maasse dvæle lidt længere ved hans Tale, hvis han var nærværende. (Taubert: Jeg er her.) Ja, da det ærede Medlem er her, vil jeg gjøre den Bemærkning, at han, da han med saa stærk Stemme, som der staar til hans Raadighed — den er ikke meget stærk — udslyngede det Raad til os: Denne Lov er til Fordel for Sukkerimportørerne, tog aldeles fejl; han har ikke tænkt rigtig igennem, om den ikke ogsaa var til Fordel for Andre. Det er ganske mærkeligt, at man ser andre Folk staa op og tale om Forslaget, hvoraf den En siges: Vi maatte være Narre, om vi ikke troede, at Loven blev til Fordel for Raffinadørerne, medens den Anden siger: Vi maatte være Narre, om vi ikke troede, den blev til Fordel for St. Croix; det maatte dog ogsaa gjøre det ærede Medlem betænkeligt ved saaledes at falde alene over de uhyggelige Sukkerimportører. Naar der er yttret Frygt for, at denne Lov skulde begunstige Sukkerraffinadørerne mere, end de ere det ved den bestaaende Lovgivning, skal jeg tillade mig at omtale dette Spørgsmaal paa samme Maade som min ærede Ven fra Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen). Det vilde ganske vist være meget glædeligt, om den høitærede Finansminister med sædvanlig Klarhed vilde udtale sig om dette Punkt; men jeg kan dog ikke tro, at der her er nogen Fare, thi det er ganske vist, at Sukkerraffinadørerne, saaledes som de nu ere indrettede, ikke ville have nogen Fordel af denne Lov, og det er ligesaa sikkert, at hvis Nogen i „Gevindighed“ som En mente, vilde oprette et Sukkerraffinaderi — jeg skal her strax bemærke, at det ikke er saa let at bygge et saadant Raffinaderi som at bygge Lustslotte om Sukkerraffinaderier — hvorved han kunde drage Fordel af denne Lov, vilde det være let at tage sine Forholdsregler derimod ved den Revision af Lovbøgen, som forestaar.

Berg: Jeg har hørt, at der er Adskillige, som ere i Tvivl om, hvorvidt de ikke strax skulde stemme mod denne Lov, og da jeg

ikke tror, at disse Tvivlers Tal er blevet formindsket ved det Foredrag, vi nu hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (C. B. Rimestad), saa vil jeg, uagtet jeg maasse burde frygte den samme Virkning, som jeg frygter af hans Foredrag, ikke undlade at udtale min Betragtning af dette Spørgsmaal. Det er, har jeg hørt sige, fristende at laa saadanne Forslag ihjel, der komme til os paa et saa sent Stadium af Sessjonen og komme frem paa den Maade og med det Indhold. Jeg indrømmer, at det kan være fristende, dersom vi — jeg mener Folkethinget — være saa ungdommelige i det konstitutionelle Liv som vor ærede Kollega paa den anden Side Gangen; thi saa vilde vi let kunne fristes til at gaa samme Vej, som denne ærede Kollega gaar med Hensyn til private Forslag herfra, nemlig enten strax uden videre Ceremoni at begrave dem eller ogsaa begrave dem i et Udvalg. Men, mine Herrer! jeg tror ikke, at en saadan Betragtning maa komme for stærkt til Orde her eller have for megen Indflydelse paa os i denne Sag; thi jeg vil nemlig lægge Dem paa Sinde, at vor ærede Kollega hinsides Gangen er kun 4 Aar gammel, medens vi derimod ere 20 Aar gamle. Vi ere derfor forpligtede til at vise større Besindighed og Maadehold, og jeg vil derfor haabe, at De Herrer ville foregaa vor Kollega andetsteds med et godt Exempel i den Henseende og af disse forskellige Hensyn bestemme sig for, hvorledes De end kunne være stillede ligeoverfor Indholdet af denne Lov, dog alligevel at stemme for Lovens Dvergang til 2den Behandling. Jeg siger: Hvorledes De end ere stillede med Hensyn til Indholdet af denne Lov, thi det kan jeg overordentlig let forstaa, at Folk kunne være meget ilde stillede ved at skulle bedømme Indholdet af en Lov, med Hensyn til hvilken Materialet kun har foreligget os til Bedømmelse i saa overordentlig kort Tid og ikke kan siges at være af den Besskaffenhed, at endog de mest Sagkyndige kunne stille op for os de Resultater, hvortil Loven kan føre. Jeg har med megen Opmærksomhed læst Forhandlingerne over denne Sag i det andet Thing, og ogsaa den meget ærede Finansministers Foredrag, men jeg maa sige, at dette